

РЕШЕНИЕ

№ 25962

гр. София, 30.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11773** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на М. М. Ш., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ПМЗ - В. към РПЦ - С. на ДАБ, против Решение № 11441/31.10.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че издаденият административен акт е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила при издаването му.

В съдебно заседание жалбоподателят М. М. Ш. – редовно призован, представлява се от адв. Г., която поддържа жалбата. Жалбоподателят /лично, чрез преводача/ сочи, че иска да остане в България. Соци, че след падане на стария режим в С. има маскирани хора, които убиват и крадат, и новия режим управлява само Д.. Напоследък възникнал проблем между сунити и шиити и запонало масово клане. Счита, че няма сигурност в никой град или село, няма нови управници. Исква да остане в България.

Ответникът Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет – редовно призован, се представлява от юрк. Г.. Исква съдът да постанови съдебен акт, с който да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Твърди, че административният орган е спазил административнопроизводствените правила при издаване на решението, както и материалния закон. Чуждият гражданин не отговаря на чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Не е преследван по повод етническа

принадлежност, не е осъждан, като лично срещу него не е имало преследване и насилие, поради което счита, че издаденото решение е правилно и законосъобразно.

Представител на Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 6 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В-13- 966/09.08.2024 г. на РПЦ - [населено място] /л.8/ в Регистрационно - приемателен център - [населено място] (РПЦ - [населено място]) до Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС) от М. М. Ш., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на чуждия гражданин са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ /л.43/.

Административното производство по чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е образувано с регистрирането на М. М. Ш. на 09.08.2024 г. в РПЦ - [населено място] по подадена от чужденеца молба с искане за предоставяне на международна закрила (л.50). Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

Кандидатът първоначално е регистриран въз основа на попълнена декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представил оригинални документи за самоличност.

На 22.08.2024 г. с М. М. Ш. е проведено интервю, въпросите и отговорите са обективирани в Протокол с рег. № УП 6912/2.08.2024 г. /л.28 и сл./ Сирийският гражданин заявява, че е напуснал държавата си по произход на 01.07.2024 г. нелегално за Т., където е останал само два дни, като е минал само транзит от там. Посочва, че е влязъл в България на 20.07.2024 г., като с кола стигнали до С., където останал три дни в жилище. След това с кола минали през гората, вървели три-четири дни и стигнал до С., но е бил задържан от сръбските власти за четири дни, след което пуснат да се върне в България, където е заловен от полиция. Искал да замине за Г.. Сочи, че това е първата му молба за международна закрила.

Молителят мотивира молбата си за международна закрила с войната в държавата си по произход. По време на проведеното интервю с рег. 6912/2.08.2024 г. Ш. разказва, че е роден и живял в [населено място], обл. Х. в С.. Има висше образование - инженер по информатика. Посочва, че трябва да служи в армията, като е следвало да бъде взет в . Не е напускал дома си дома си, за да не го вземат да служи. Сочи, че сраженията са по-малко сега, но винаги може да ескалира. Декларира, че желае да получи международна закрила в Република България и че не иска да се завърне в държавата си на произход. По време на интервюто сирийският гражданин заявява, че не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава членка на Европейския съюз, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С., че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход. От представените доказателства за молителя административният орган приел, че е сирийски гражданин и че кандидатът арабин, в потвърждение на което е фактът, че с него е проведено интервю на арабски език.

В конкретния случай етническата принадлежност на молителя не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец. Преди да напусне държавата си на произход той не е имал каквито и да е проблеми заради принадлежността си, които да показват риск от евентуално преследване при завръщането му в С.. По собствените му думи той не е заплашван лично, не е ставал жертва на насилие, нито е арестуван, съден или осъждан. Видно от § 62, стр. 24, от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

До приклучване на административното производство молителят не представил доказателства сочещи, че молителят е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

В хода на проведеното с чужденеца интервю, от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и, ал. 5 от ЗУБ и не може да бъде квалифицирано като преследване спрямо чужденеца по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, или като риск от осъществяване на такова спрямо него.

Персонално спрямо сирийския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. От изложените от чужденеца твърдения, той не е имал проблеми, нито с официалните власти в С., нито с други субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ.

Молителят не е бил политически ангажиран, в настоящия случай търсещият международна закрила не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване по някои от причините посочени в чл. 8, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗУБ, а съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване могло да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. От заявената от чужденеца бежанска история не се установило и наличието на наказателно преследване или наказание за отказ да отбие военната служба в държавата му по произход.

Изложените от кандидата в интервюто причини за напускане на страната си на произход не съдържат информация за наличието на неблагоприятни спрямо молителя обстоятелства и така направените твърдения не съдържат факти по случая, като не се открива наличието на личен елемент. Заключение в този случай е, че той е взел решение да напусне страната си по произход заради желанието си да дойде в Република България по изцяло лични причини.

Поради изложеното, според АО, искането му в частта за предоставяне на статут на бежанец следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

За търсещия международна закрила липсвали и предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България и липсвали законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

На основание чл. 73, изречение второ от ЗУБ, АО разгледал необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. Търсецният международна закрила не направил обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставял на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не можело или не желал да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не направил.

Административният орган не се установил наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, понятията „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в държавата му на произход“ използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС) - обхващат ситуации, при които молителят е специфично изложен на опасност от определен вид посегателство. Обстоятелства, които в настоящия случай не се установили по отношение на сирийския гражданин.

От изложеното било видно, че М. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсецният международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С..

При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, АО съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С- 465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б. в от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС) относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи били присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт".

С цел установяване на актуалната обстановка в държавата по произход на молителя и извършване на преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ са изискани и са приложени Справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. и Справка с вх. № ЦУ-1850 от 27.08.2024 г., изготвени от дирекция „Международна дейност“ към ДДБ при МС относно актуалното положение в С.. От изложеното можело да се направи извод, че за М. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част било неоснователно.

Във връзка с актуалната обстановка в държавата по произход на сирийския гражданин, подробно изложена по-горе и предвид постоянното пребиваване на членовете на семейството му в [населено място], обл. Х. може разумно да се очаква, че търсецният международна закрила ще се установи на територията на държавата си по произход. Посочено е, че ако действително близките

на чуждия гражданин, в страната им по произход и по специално в населеното им място по обичайно пребиваване, са се сблъскали с каквито и да е проблеми или е имало заплаха или риск за живота и сигурността им, то те несъмнено биха избрали да напуснат незабавно даденото място, независимо дали разполагат с финансова възможност да организират нелегално напускане на страната и колкото и да е труден маршрута по който биха преминали. Въпреки това същите продължавали да пребивават на същото място, като единствено молителят е бил избран да продължи пътя си достигайки територията на Европа. В този смисъл следва да се приеме, оставането в С. на близките на молителя обосновава по безспорен начин ниската вероятност те да бъдат изложени на реална опасност от тежки посегателства.

Посочено е, че в почти всички части на държавата по произход, в които не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, същият може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно, да се очаква да се установи там, което е основание за отказване на статут по чл. 9, ал. 5 от ЗУБ. Със същото, се приема, че кандидата за закрила би могъл да достигне, живее и води относително спокоен живот в една от посочените зони, съобразно личното му желание, или съображения от религиозен и/или етнически характер, или друг характер, при което завръщане молителят не би се сблъскал с неблагоприятни последици, релевантни към ЗУБ. В случая не са изпълнени условията съществуващата опасност да е реална за лицето, търсещо закрила и въоръжените конфликти да се характеризират с безогледно насилие. Двете условия са взаимно свързани и наличието им е обусловено от конкретната бежанска история и установените за всеки един търсещ закрила индивидуални обстоятелства. В тази връзка от анализа на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, във връзка с тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решението по дело С-465/2007 г. на СЕО и в съответствие с информацията относно актуалната обстановка в С. следва да се приеме, че не е налице заплаха за търсещия закрила поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Искането му в тази част е неоснователно.

За М. липсвали предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Кандидата не е заявил член от семейството му да има предоставен статут в Република България. Не били налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9 от ЗУБ), тъй като той не се позовава на причини от хуманитарен характер. Изброяването на случаите, които обосновават невъзможността на чужденеца да пребивава в държавата по произход, не било изчерпателно. Що се отнася до хуманитарните причини, с оглед на които може да се вземе решение за предоставяне на закрила в Република България съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, те трябвало да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, които в настоящия случай по отношение търсещия международна закрила не се установили.

При преценката на всички относими факти, свързани с личното положение на молителя и държавата му на произход, за АО се наложил изводът, че искането за предоставяне на международна закрила е изцяло неоснователно.

Предвид тези мотиви ответникът постановил обжалваното решение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 6 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните,

приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/.

Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Разпоредбата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо

насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила, за такива не е съобщил и в държавата на пребиваване. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

От събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от

държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в С., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

В случая се установява от представените справки, че след като жалбоподателят е напуснал С., в страната са настъпили сериозни обществено-политически промени. Според представената в хода на съдебното производство справка МД-02-60/29.01.2025 г., на 27 ноември 2024г. различни бунтовнически групи от Северозападна С., под ръководството на ислямската група "Х. Т. алШам" (Н. Т. al-S., HTS), заедно с подкрепяни от Т. милиции, започват настъпление към региони под правителствен контрол и успяват да превземат големи територии. На 8 декември 2024 г. водените от HTS бунтовници обявяват, че са влезли ви в [населено място] и са освободили задържаните в най-известния затвор в страната "С.". Б. А. се е оттеглил, отлетял е за Русия, където е получил убежище, а лидерът на HTS А. М. ал Г. е пристигнал в Д.. На 9 декември 2024 г. бунтовниците заявяват, че техните сили са близо до установяване на пълен контрол над Д..

Според същата, представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. Военен персонал на бившия режим, лица, призовани за задължителна служба, се явяват в центрове за уреждане на статута в голяма численост в дните, откакто "Х. Т. ал Ш." обявява обща амнистия. На 21 декември 2024 г. Сирийският вестник Al W. съобщава, че най-малко 34 000 бивши членове на режима на А. са подали заявления за уреждане на статута си в центровете в осем провинции, като най-малко 20 000 от тези кандидати произхождат от "крепостите" на бившия режим в провинциите Л. и Т..

На 19 декември 2024 г. генералният секретар на ООН А. Г. говори пред репортери, потвърждавайки ангажимента на ООН да подкрепя С. през предстоящия преходен период. Специалният пратеник на ООН за С., г-н Г. П., посещава Д. за среща с лидерите на фракциите в С., включително "Х. Т. ал Ш." (HTS), където отбелязва, че има много надежда сред цивилните за началото на нова С.. Нова С., която в съответствие с

резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова конституция, която ще гарантира, че има социален договор, нов социален договор за всички сирийци. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 2 януари 2025 г. се посочва, че според оценки на Комисариата, от 8 декември 2024 г. насам 115 000 сирийци са се завърнали обратно в С.. На 6 януари 2025 г. Световната здравна организация (СЗО) осъществява първата за 2025 г. трансгранична мисия на ООН в Северозападна С., провеждайки обучение за парамедици в А., Северно А.. През следващите дни са планирани допълнителни трансгранични мисии от Т., а през 2024 г. ООН е изпълнила общо 386 трансгранични мисии в Северозападна С. - средно 30 мисии на месец, предимно за наблюдение на проекти, извършване на оценки и ангажиране на общности. След идването си на власт новото ръководство на С. се ангажира да защитава правата на малцинствата.

ВКБООН и партньорските организации увеличават хуманитарната помощ, за да задоволят потребностите на завърналите се сирийци.

Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл.9, ал.1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая.

В тази връзка съдът установи, че на 18 февруари 2025 г. след провеждане на преговори Сирийските демократични сили (S. Democratic Forces, SDF) се съгласяват да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурата на новото сирийско правителство. Ръководените от курдите SDF и Сирийският демократически съвет (SDC) се споразумяват да интегрират своите военни сили в армията на новото сирийско правителство.

На 2 март 2025 г., съгласно изявлението на сирийското президентство, новите власти в С. обявяват сформирването на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите власти са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А. на 8 декември 2024 г. и на продължилото над половин век управление на семейството му и 13 години на опустошителен конфликт.

Съдът взе предвид статия на BBC News от 09 март 2025 г., според която лидерът на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни след дни на сблъсъци, при които се твърди, че сирийските сили за сигурност са убили стотици цивилни от алаутското религиозно малцинство. На 13 март 2025 г. временният президент на С. подписва конституционна декларация, обхващаща петгодишен преходен период, която урежда разделението на властите, съдебната независимост и гарантира правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите. Сирийският президент. Обявява преходно правителство, назначавайки 23-ма министри в нов разширен и приобщаващ кабинет, в който са включени и представители на християнското малцинство. През март е приета и конституционна декларация, предназначена да служи като основа за междинния период, ръководен от А. ал Ш..

Според бюлетина на ВКБООН към 27 март 2025 г. около 371 900 души са се завърнали в С. през съседните държави от началото на декември 2024 г. В допълнение близо 926000 души, които дотогава са разселени в С., се завръщат по домовете си.

От изложеното в справките следва, че не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на

тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл.15, б."в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.). В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в С. и специфичното положение на жалбоподателя. Въпреки наличието на безредици в някои региони, включително въоръжени сблъсъци, обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

Разпоредбата на чл.9, ал.2 ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл.9, ал.2 ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка.

Що се касае до основанията, свързани с нежеланието на оспорващия да изпълни задължението си за редовна военна служба и влизането му в казарма, следва да се отбележи, че той е длъжен да изпълни своя дълг към сирийската държавна армия, в случай, че бъде повикан и това само по себе си не представлява основание за предоставяне на международна закрила, без други данни за несъвместимост.

Съдът, предвид изложеното, тъй като няма основания да се предполага, че ще бъде преследван на основанията по чл. 8 от ЗУБ, в това число и изтъкнатите подробно в жалбата по чл. 8, ал. 5 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, нито са налице основания по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, то оспореното решение е правилно като краен резултат и при изменената обстановка в С.. Същото е законосъобразно на всички основания по чл. 146 от АПК - като издадено от компетентен орган - председателят на ДАБ като орган, който единствен според законодателството на Република България, конкретно ЗУБ има правомощия да предоставя, да отказва и да отнема международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут на основанията по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Издадено е след проведена процедура по молбата за закрила при спазване на всички изисквания - регистрация на молителя, запознаването му с правата и задълженията му чрез връчване на указания на разбираем за него език и провеждане на лично интервю с участието на преводач. В рамките на производството молителят е имал възможност и се е възползвал да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Неотносими са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на

общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Доводите в жалбата за допуснати нарушения на процесуалните правила са изцяло неоснователни. Изводите по този въпрос в решението са правилни, те са валидни и към датата на постановяване на съдебното решение.

В заключение, доводите на жалбоподателят, че ситуацията в държавата по произход е несигурна, съдът намира за необосновани. От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу него, не е имал проблем с официалните сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден да напусне страната си на произход, поради опасност от налагане на наказание – екзекуция, изтезания или нечовешко и унижително отношение. От обсъдените данни за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрение на общественно-политическата обстановка. Това се потвърждава и от актуалните справки № МД-02-60/29.01.2025 г. и вх. №МД-02-159/14.03.2025 г.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 6 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. Ш., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 11441/31.10.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на Република България от съобщаването.

СЪДИ

Я: